ఈవారం కథ

పసిరిమొగ్గ

పసుపులేటి గీత

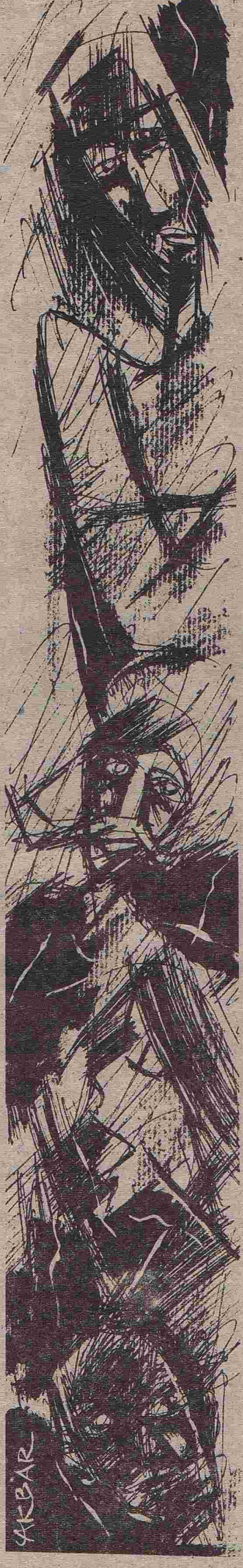

"వొదినా! ఈ పువ్వు కూడా కట్టు ..."

"ఛ ... అది పువ్వా, సరిగ్గా చూడు, మొగ్గ ... పసిరిమొగ్గ, ఇక అన్నీ పసిరిమొగ్గలే మిగిలాయి, బయటపారేయ్, దండకి పనికిరావు ..."

రాజేశ్వరిలో ముల్లుగుచ్చుకున్న బాధ కలుక్కుమంది. మొగ్గల్ని చూసినప్పుడల్లా ఆమెలో తెలియని ఆందోళన కందిరీగలా కుదుతూనే వుంటుంది. 'విచ్చుకుంటాయా ... ఏమో?! పాపం, విచ్చుకోకపోతేనో ...' మొగ్గలమీద జాలా, తనమీద తనకే జాలా?

x x x x x

కూర్చుని, కూర్చుని నడుం లాగుతోంది రమకి, కుంగీ, కుంగీ గుండె గుంజుతోంది. కిటికీలోంచి ప్రహరీకవతల రోడ్డుమీద మనుషులు, బస్సులు ... సగం, సగంగా కనపడుతున్నాయి. దృశ్యాల రెండోసగాన్ని ప్రహరీ మింగేస్తోంది. సగం ... సగం ... తనకుతానే సగం, సగంగా ... ఇంకా రూపుకట్టుకోని రెండోసగాన్ని ఎప్పటికీ పొందలేని ఆర్థరూపిగా ... రమకి భయంగా వుంది. ఈ నెల కూడా ఇది తప్పలేదు. పెళ్ళికాకముందు ఇది రెండ్రోజులు ఆలస్యమైతే చాలు, కంగారుగా వుండేది. ఎందుకంటే ఒకసారి రెండునెలలపాటు రావేలేదు. దాంతో అమ్మ కంగారుపడిపోయి డాక్టరుదగ్గరికి తీసుకెళ్ళింది. డాక్టరు రాసిచ్చిన మందులు వాడాక మళ్ళీ యథావిధిగా మొదలైంది. ఆ రెండునెలలపాటు ఏవేవో భయాలు, ఎవరికైనా తెలిస్తే నవ్విపోతారు. ఆ రెండునెలలపాటు తనకు కన్య మేరీ గర్భందాల్చి ఏసుప్రభువును కన్నదన్న కథే గుర్తొచ్చేది, తాను క్రిస్టియన్ కాకపోయినా! భయాలకు మతసామరస్యం ఎక్కువ. ఇప్పుడు తలచుకుంటే నవ్వొస్తుంది. కానీ ఇలా క్రమం తప్పకుండా రావడం పెళ్ళయ్యాక సంతోషించదగ్గ విషయం కాదని తెలుసుకోవడానికి తనకు సంవత్సరంకంటే ఎక్కువ పట్టలేదు. బయటజేరిన ప్రతిసారీ మామగారి కళ్ళు రమని నిప్పకణికల్లా కాల్చుతూనే వుంటాయి. పెళ్ళి అవగానే 'చల్లని సంసారం, చక్కని సంతానం' లాంటి సినిమాటిక్ ఊహల్లో తేలిపోయింది రమ, అందరు అమ్మాయిల్లాగానే! పెళ్ళయింది, తొలిరాత్రి వొచ్చింది. నగ్నంగా చూసి ఎంజాయ్ చేయడానికి మగాడేమీ పెద్ద రంజైన విషయం కాదని తెలుసుకోవడానికి రమకి ఆ ఒక్కరాత్రి సరిపోయింది. సెక్స్‌ని రొమాంటిసైజ్ చేసుకుని, భర్తను ప్రేమించాల్సిన సగటు భార్యగా ఆమెకు వున్న ఆ ఒక్క సదుపాయమూ లేకుండాపోయింది. వల్లగా చింతమొద్దులా పక్కనపడి నిద్రపోతున్న భర్తను నడుంవరకు చూడ్డానికే ఆమె ఇబ్బందిపడింది. ఇంతోటి భర్తకి పుట్టబోయే చక్కని సంతానాన్ని గురించిన మాతృత్వపు కాంక్ష మొగ్గలోనే నశించింది. కాంక్ష, కాంక్షగానే ఆమెలో మొదలైనా, అది తక్షణ కర్తవ్యంగాను, బాధ్యతగానూ నెత్తినరుద్దేసరికి రమకి తల్లికావాలన్న తపనకన్నా, మొగుణ్ణి తండ్రిని చేయవలసిన బాధ్యత సదా ముల్లుగర్రలా పొడుస్తోంది. "ఇంకా ఎంతకాలం?" అంటూ వంశాకురంకోసం పర్మాగర్భంగా అడుగుతున్న మామగారి ప్రశ్నలతో రమ వేగిపోతోంది. రాత్రిళ్ళు భర్త కౌగిట్లో వున్నప్పుడు కూడా "ఇంకా ఎంతకాలం" అంటూ మామగారు పక్కనే నిలబడి, తన సంభోగానికి నిర్వహణాబాధ్యతలు చేపట్టి రెండు జంతువుల్ని క్రాస్ చేయిస్తున్న రింగ్‌మాస్టర్‌లా కనిపిస్తున్నాడు. దాంతో రమకి రోజురోజుకీ అసహనం పెరిగిపోతోంది. ఈ నెలైనా తప్పితే బావుండును అనుకుంటూ ఆమె ప్రతినెలా ఎదురుచూస్తూనే వుంది. కానీ ఇదేమో పగబట్టినట్టు ప్రతి నెలా ...

"వొదినా, అన్నం తిను" చేతిలో పళ్ళెంతో ఎదురుగా రాజేశ్వరి. పళ్ళాన్ని రమ ముందుకుతోసి, చెంబులోని నీళ్ళని జాగ్రత్తగా పైకెత్తి రమ పక్కనే వున్న చెంబులో పోస్తోందామె. అంటు తగిల్తే మళ్ళీ స్నానం చేయాలి. రాజేశ్వరిని చూడగానే అప్రయత్నంగా నిట్టూర్చింది రమ. 'ఈవిడపనే మేలేమో! నెలానెలా ఈ అంటూ, చీదర వుండవు. పెళ్ళీ జంఝాటం లేకపాయె, పిల్లల్ని కనమనే వేధింపులూ లేకపాయె ... ప్చ్' కానీ మరుక్షణంలో రమకి తానెంత వికారంగా ఆలోచిస్తోందో తెలిసి, తడబడింది. కేవలం ఆ ఒక్క లోపంవల్ల విలువిత్తు స్త్రీత్వాన్ని అదనపు భారంగా మోస్తూ, తన శరీరమే తనకు అపరిచితంగా మిగిలిపోయిన మనిషి రాజేశ్వరి. చర్మంకింద పోటెత్తుతున్న రక్తమ్మార్మమ ఎప్పటికీ అనుభూతిలోకి అనువదించలేదు ఆమె. మీటనదిలిన వీణాతంత్రుల్లాంటి నరాల స్పర్శకంపనలను ఎప్పటికీ ఆలపించలేని అమూర్తయౌవ్వనోద్విగ్నత ... మణిగిపోయిందో, అణచుకుందో తెలియని జీవనోత్సాహం. రాతిలో కూడా జీవం వుంటే, రాజేశ్వరిలో జీవం వున్నట్టే లెక్క. అందుకే రాజేశ్వరి బ్రతికే వుంది. బ్రతుకుతోంది. రాజేశ్వరికి ముప్పైఏళ్ళు దాటాయి. కాని ఆమెకు తన పేరు 'రాజేశ్వరి' అనే విషయానికన్నా తానొక 'మూసకమ్మ' అనే విషయమే బాగా తెలుసు. పన్నెండోఏడు పెట్టినప్పట్నుంచీ పాతికేళ్ళవరకు రాజేశ్వరి పుష్పవతి అవుతుందేమోనని ఎదురుచూట్టంతోటే సరిపోయింది. ఎన్ని వైద్యాలు చేయించినా ఆమె పుష్పవతి కాలేదు. తోటి స్నేహితురాళ్ళంతా తనకు తెలియని అనుభవంతో ప్రతినెలా పడే వేదనని రాజేశ్వరి మురిపెంగా చూసేది. వాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు, బారసాలలు, పడకటింటి కబుర్లతో ఆమెలో యౌవ్వనోత్సాహం మొగ్గలోని పరిమళంలా కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది.

కానీ ఏమెరుగని ఆడపిల్లలా అన్నిటికీ వెలిగా ఆమె తను పుట్టినింట్లోనే పూచికపుల్లకన్నా హీనమైంది. ఇంటెడుచాకిరీకి మాత్రమే పనికివచ్చిన ఆడతనం రాజేశ్వరిని హింసపెట్టడానికేవన్నట్టు సర్వాహంగులతో, పొంగులతో శరీరాన్ని అలంకరించింది. కానీ ఇంట్లోవాళ్ళ దృష్టిలో ఆమె ఎందుకూ పనికిరానిది, ఇక ఏ ఆనందంతోను నిమిత్తంలేనిది, పేరంటానికి ముత్తయిదువకాదు, వైధవ్యానికి వివాహితకాదు. బొట్టూకాటుక పెట్టుకున్న విధవ రాజేశ్వరి. ఇంటా బయటా ఆమె శకునం ఈసడింపులకు గురయ్యేది. మంచి చీరమీద, మల్లెపులమీద ఆమె ఆశపడితే, నీ బతుక్కి అదొక్కటే తక్కువ అంటూ ఎకసెక్కాలు వినిపించేవి.

ఇంట్లో అందరి అవసరాలు కనిపెట్టి, వేళకు అమర్చిపెట్టే యంత్రానికి బాధ్యతలే తప్ప హక్కులెక్కడివి?! రాజేశ్వరి తమ్ముడు వెంకటేశ్వర్లుకి పెళ్ళయి, రమ ఆ ఇంటి కోడలిగా అడుగుపెట్టేముందు, ఇకపై మరదలి చేతిలో ఎంత హింసపడాలోనని భయపడిందామె. కానీ రమ, రాజేశ్వరి పరిస్థితి తెలిసి వదినని అక్కునజేర్చుకుంది. తొలిసారిగా తనని మనిషిగా చూసిన రమంటే రాజేశ్వరికి అంతులేని గౌరవం, ప్రేమా కలిగాయి. వయసులో రమ చిన్నదే అయినా రాజేశ్వరి ఆమెను పేరుపెట్టి పిలవలేదు. రమకి ఇబ్బందిగా వున్నా రాజేశ్వరిచేత ఆ అలవాటును మాన్పించలేకపోయింది. వొదిన అరుగుమీద చేరినప్పడల్లా రాజేశ్వరి ఆమెకేం కావాలో ప్రత్యేకంగా చూస్తుంటుంది. కాని వొదిన్ని తండ్రి ఇంచుమించు గొడ్రాల్ని చూసినట్టు చూడ్డం మాత్రం ఆమెకు చాలా బాధగా వుంటుంది. ఏమైనా మాట్లాడితే 'మూసకమ్మకే తెలుస్తాయి గొడ్రాలి కష్టాలు ...' ఇక ఆపైన వినలేదు.

x x x x x

రమ కళ్ళలో కనిపించిన తడబాటు ఏమిటో అర్థంకాని రాజేశ్వరి "వొదినా బాధపడుతున్నావా? నాన్న గురించి నీకు తెలీదా, ఏమిటి? ఎప్పుడూ వుండే గోలేగా? ఒకసారి తమ్ముడూ, నువ్వూ వెళ్ళి డాక్టరుకు చూపించుకోకపోయారా?" అంది.

"భలేదానివే, మీ తమ్ముడు, మీ నాన్నగారి సంగతి తెలిసీ, అలా మాట్లాడతావేంటి?" రమ కళ్ళలో నిరాశను పోకార్చే వెలుగేదీ చుట్టుపక్కల కనిపించలేదు.

x x x x x

పచ్చాకు తోరణం కట్టిన గుమ్మాన్ని దాటి కుడికాలు మోపింది అచ్యుత. చిటికెనవేలిమందాన కొత్త పసుపుతాడు ఆమె మెడలో మెరుస్తోంది. తన బతుకుల్లో పసుపు కుంకాలు పొంగి పూచే చల్లని రోజుకోసం నాలుగేళ్ళుగా ఎదురుచూసిన అచ్యుత కలలు పండాయి. ఆమె ఇప్పుడు నవవధువు. ఒంటిమీద ఒక చీర, బండమీద ఒక చీరగా గడిచిందామె జీవితం. ఇంత పెద్దింటి కోడలుగా తన జీవితం మలుపుతిరిగిన వైనమంతా ఒక కలలా అనిపిస్తోంది. తండ్రిని చిన్నప్పుడే పోగొట్టుకున్న అచ్యుతను తల్లే పెంచింది. పెద్దగా చదువుసంధ్యలు కూడా చెప్పించలేని తల్లి అచ్యుతను అణకువైన ఆడపిల్లగా ఎలా మసలుకోవాలో మటుకు చిన్నప్పటినుంచి రంగరించిపోసింది. పుట్టిపెరిగిన పల్లె దాటి అడుగుపెట్టి ఎరగదా పిల్ల. ఊర్లో అచ్యుత తల్లి పురుళ్ళుపోస్తే, అచ్యుత ఆ పిల్లల్ని ఆడిస్తూ, ఆ ఇంటిపనీ, ఈ ఇంటిపనీ చేస్తూ రోజులు నెట్టుకొచ్చింది. అలాంటి అచ్యుత ఇవాళ వెంకటేశ్వర్లు అనే ధనికుడైన వరునిచేత తాళికట్టించుకొన్న వధువు. కానీ తాను రెండో భార్యనని, కేవలం పిల్లల్ని కనడానికే ఆ ఇంట మెట్టిందనే నిజాలు మాత్రం ఆ అమ్మాయి మస్తిష్కంలో ఏదో తెలియని వెరపును కలిగిస్తున్నాయి. 'రెండో పెళ్ళయితేనేం ఈపాటి సంబంధం కావాలంటే మాటలా? ఏదో పిల్ల అదృష్టంకానీ ...' అందరూ అచ్యుత అదృష్టాన్ని ఆకాశానికెత్తేశారు. తెల్లగా, బొద్దుగా వున్న అచ్యుతని చూడగానే మంచి సంతానోత్పత్తిశక్తికల ఆడదానిలా కనిపించింది. మామగారి కళ్ళు సంతృప్తితో మెరిశాయి.

x x x x x

"ఏమండీ, మీకేమీ అనిపించడంలేదా?" రమ గొంతులో అర్థింపు. "ఏమ్మని చేయమంటావు? నువ్వా గొడ్డుబోతువి. నాన్నకేమో మనవణ్ణెత్తుకోందే తృప్తిలేదు. మీ ఇద్దరిమధ్యన నేను నలిగి చస్తున్నా ... అయినా ఇప్పుడేమైందని ఇంతరాద్ధాంతం? నిన్నేమైనా ఇంట్లోంచి గెంటేస్తున్నామా? ఆ వచ్చేదాన్తో కాస్త సర్దుకుపోయి ఈ పంచనే కాలం వెళ్ళమార్చు... ఊరికే విసిగించక ...", అయిపోయింది, తానిక అనర్హురాలు. భర్తని ఒకే మారుకింద మరో ఆడదాన్తో పంచుకోవలసిన పనికిమాలినదాన్ని. పంచుకోవడం ... ఇహ అది కూడా దుర్లభమేమో ... శారీరక సుఖంకోసం కాకపోయినా ఇహ భార్యగా తనకు అన్నింటా ఎలాంటి హక్కులూ వుండవు. రమకు తలతిరిగిపోతోంది. ఆమెకు కోపం, ఆవేశం, భయం, నిస్సహాయత ముప్పిరిగొన్నాయి. ఏంచేస్తోందో తెలియని ఆవేశంలో కడుపుమీద బాదుకుని, బాదుకుని శోషవచ్చి పడిపోయింది. ఎక్కడో, ఏమూలో వెలుగుతున్న వివేకం ఈ అన్యాయాన్ని ఎదిరించమంటోంది. కానీ పుట్టింటికి వెళితే అన్నా, వదినల సంసారంలో తాను ఒక మొగుడొదిలేసిన ఆడదానిగా ఎంత భయంకరమైన పరిస్థితి ఎదుర్కోవలసి వుంటుందో తెలుసు రమకి, ఒంటరిగా ఎదిరించే ధైర్యం లేదు. ఏం చేయాలి? ఏం చేయాలో తెలియని నిస్సహాయ పరిస్థితిలో రమ నాల్రోజులుగా నిరాహారంగా స్టోర్‌రూమ్‌లో పడివుంది. వొదినకు జరుగుతున్న అన్యాయానికి మనస్సంతా మరిగిపోతున్నా ఏమీ చేయలేని రాజేశ్వరి స్టోర్‌రూమ్ చుట్టూ కాలుగాలిన పిల్లిలా తిరుగుతోంది.

అప్పుడే ఇంట మెట్టిన కొత్తకోడలికి పనిమనిషి దిష్టి తీసి, తిలకం దిద్దింది. వెంకటేశ్వర్లు తన గదిలోకి వెళ్ళాడు. అచ్యుత అతనిని అనుసరించింది.

x x x x x

గొడ్లచావిట్లో గడ్డిమోపు వెనక ఏదో అలికిడి వినిపించింది. వంటింటి తలుపేసి, పెరటితలుపు గొళ్ళెం పెట్టడానికి వచ్చిన అచ్యుత మొదట పట్టించుకోకపోయినా, మళ్ళీ ఏదో అనుమానంతో గడ్డిమోపుకేసి పరీక్షగా చూసింది. వెన్నెల కాలం. అంతా పట్టపగల్లా వుంది. గడ్డిమోపు నీడలో పశువుల నీడలు కూడా కలిసిపోతున్నాయి. పరీక్షగా చూస్తే మోపునీడకు ఆ చివర రెండు మానవాకారాలు కనిపించాయి. అహ కాదు, నీడలే ... లేదు ఏ చెట్ల నీడల్నో చూసి తాను భ్రమపట్టంలేదుకదా ... అచ్యుత ఏంచేయాలో తెలీక అలాగే తలుపువారగా నిలుచుని వుంది. రెండు నిమిషాల తరువాత నీడలు సాకారమయ్యాయి. అచ్యుత కలలమేడ కూలింది. భర్త, పనిమనిషి నూరమ్మతో ... నిశ్చేష్టంగా నిలబడివున్న భార్యని చూసి ఖంగుతిన్న వెంకటేశ్వర్లు మరుక్షణంలో ఏమీ జరగనట్టు అచ్యుతను దాటుకుంటూ తనగదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. సంవత్సరకాల దాంపత్యంలో అతని రెండో భార్యగా ఎక్కడా, చివరకు పడకలో కూడా ఏ లోపం వస్తే ఏమవుతుందోనన్న భయంతో అతి జాగ్రత్తగా కట్టుకున్న గాజుమేడ బద్ధలైంది.

x x x x x

భర్త విషయం మామకు తెలియకుండా దాచానుకుంది అచ్యుత, కానీ ఇంట్లో పనివాళ్ళతో సహా అందరికీ వెంకటేశ్వర్లుకున్న లోలత్వం తెలిసిపోయింది, చివరికి రాజేశ్వరి దృష్టిని కూడా ఈ విషయం దాటిపోలేదు.

x x x x x

"వాడి దౌర్భాగ్యం కాకపోతే ... ఇద్దర్ని కట్టుకున్నా ఏ ఒక్కటీ బిడ్డని కనివ్వలేకపోయింది ... ఏ మగాడికైనా ఇలాంటి పరిస్థితిలో బుద్ధి తిన్నగా వుంటుందా ... వాడు కూడా మగాడే ... "

మామగారి ధోరణి అచ్యుతకు లీలగా అర్థమైంది. నిజమే, తన కడుపు పండకపోవడం తన లోపమే. కేవలం వంశాకురాన్ని అందివ్వడానికే ఈ ఇంట అడుగుపెట్టిన తాను ఇంతవరకు ... అచ్యుత మెదడు మొద్దుబారిపోయింది. ఆరోజు నుంచి కనపడ్డ దేవుళ్ళందరికీ మొక్కింది. వ్రతాలు చేయడం ప్రారంభించింది. తాయెతులు కట్టించుకుంది.

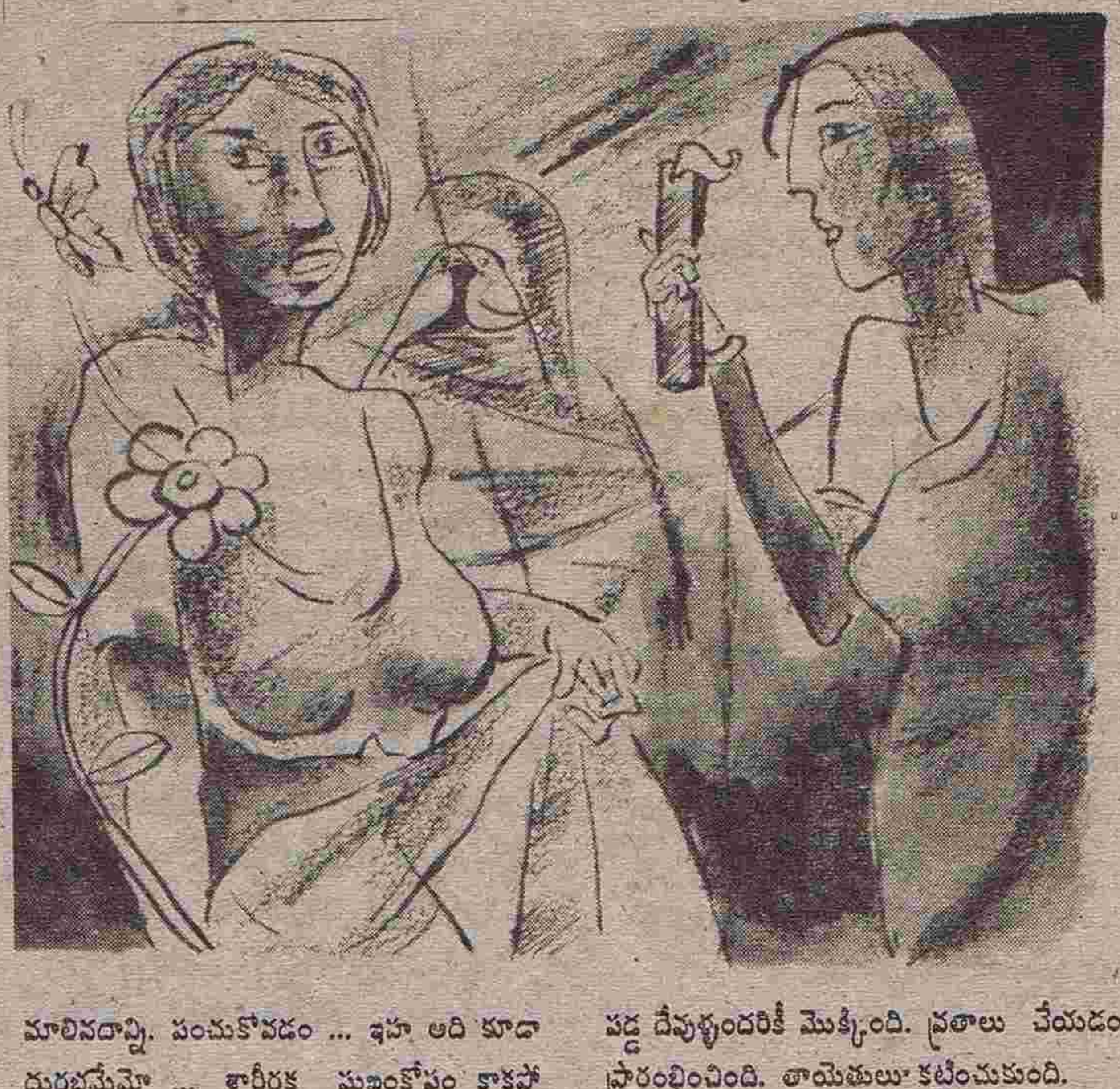

x x x x x

వెంకటేశ్వర్లు కొయ్యబారిపోయాడు. తానేం చూస్తున్నాడు? తన గదిలోంచి పంచెకట్టుకుంటూ వడివడిగా బయటికి వస్తున్న తండ్రిని చూసి వెంకటేశ్వర్లు కొయ్యబారిపోయాడు. లోపల్నుంచీ అచ్యుత వెక్కిళ్ళు వినిపిస్తున్నాయి. పిచ్చి ఆవేశంతో తండ్రి చెంపచెళ్ళుమనిపించాడు వెంకటేశ్వర్లు. అంతకన్నా ఆవేశంతో ఊగిపోతున్నాడు అతని తండ్రి. ముఖంలోని ప్రతి కండరం అదురుతోంది. చర్మపు ముడుతల్లోంచి చెమట ముత్యాలువలా ఉబుకుతోంది. కోపంతో అతని ముక్కుపుటాలదురుతున్నాయి. కొడుకు కొట్టిన దెబ్బతో దవడ కదిలిపోయింది. "ఆగరా, కొజ్జానాకొడకా! నాకు నా వంశం నిలబడ్డం ముఖ్యం, దాన్ని నిలబెట్టే చేవ నీకు లేనప్పుడు, నేనే ఆ పనిచేశా! పదిరోజుల ముందు నిన్ను డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి ఎందుకు చూపించాననుకున్నావ్? ఎన్ని పెళ్ళిళ్ళు చేసినా నాకు కోడళ్ళే తప్ప, నీకు కొడుకులు పుట్టే లక్షణం కనిపించకుండాపోతుంటే అనుమానమొచ్చి పరీక్షలు చేయించా! ఆ రిపోర్టు ఇప్పుడొచ్చింది. నువ్వొక కొజ్జాముండాకొడుకువని ఆ రిపోర్టు ఘోషిస్తోందిరా ..."

కాళ్ళకింద నేల కదలిపోయినట్టుంది వెంకటేశ్వర్లుకి. ఈ గోల విని నట్టింట్లోకి వచ్చిన రమ, రాజేశ్వరిల ముఖాల్లో ఆ ఇంటి అణువణువుమీద అసహ్యం ఎంత పరాకాష్టకు చేరుకుందో కనిపించింది. తలను భూమిలో పాతేసుకున్నట్టుగా వున్నచోటునే కూలబడిపోయాడు వెంకటేశ్వర్లు. ఇప్పుడతనికి భార్యశిలానికన్నా, తండ్రి నేరానికన్నా తన మగతనానికి

(మిగతా 13వ పేజీలో)

మనసు మెచ్చింతే అందం

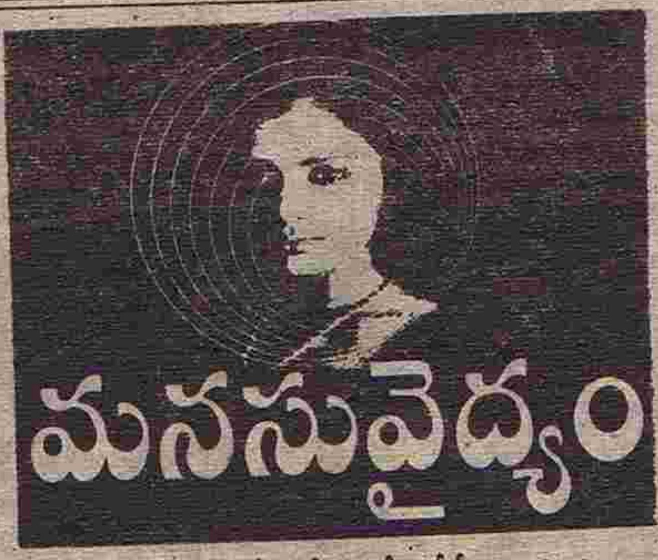

ఆమె పేరు శాంత.

వయసు మూడు పదులు దాటకపోయినా వెంకటగిరి చీరలు, కాటన్ చీరలు కట్టేది. ఆమె వేషధారణ వయస్సుకు మించిన పెద్దరికాన్ని ఆమెకు ఆపాదించేది. పలకరింపులో కూడా అదే పెద్దరికం ప్రతిధ్వనించేది.

ఆమె భర్త రమణకు ఈ ధోరణి నచ్చేది కాదు. అందుకే వ్యంగ్యంగా ఆమెను అప్పుడప్పుడు ఏడిపించడానికి "బామ్మగారూ!" అని పిలిచేవాడు. అంతా ఆమె గుణగణాల్ని పొగుడుతూ వుంటే, లోలోపల మురిసిపోయేవాడు. కాని తను మాత్రం కాస్తంత మోడ్రన్‌గా కనిపిస్తే పోలా అనుకునేవాడు. అలాగని రమణ, భార్య వేషభాషల గురించి ఏనాడూ అభ్యంతరం పెట్టేవాడు కాదు. చూడముచ్చటైన ఆ దంపతులకు ఇద్దరు పిల్లలు. అమ్మాయి, అబ్బాయి.

రమణ నాకు మంచి మిత్రుడు. నేను అతన్ని "భయ్యా" అని పిలిచేవాడిని. విశాఖ వెళ్ళినపుడు తప్పనిసరిగా భయ్యాను కలిసి వచ్చేవాడిని. అయితే రమణ ఉద్యోగరీత్యా ఖరగ్‌పూర్ వెళ్ళిపోయాడు. కాలగమనంలో పదేళ్ళు గడిచిపోయాయి.

ఈ పదేళ్ళలో రమణ గురించిన సమాచారం ఏదీ లేదు. అయితే అనుకోకుండా ఒక రోజు హైదరాబాద్‌లో ఓ స్టార్ హోటల్లో జ్యూయలరీ ఎగ్జిబిషన్ తిలకిస్తూ వుండగా అక్కడ తారసపడ్డాడు రమణ. అతను గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోయాడు. మనిషి కాస్త చలాకీగానే వున్నాడు. అయితే ఇదివరకటి ఉత్సాహం లోపించినట్టు అనిపించింది. "వదినగారెక్కడ?" ప్రశ్నించాను, చేతిలోకి చెయ్యి తీసుకుని స్నేహపూర్వకంగా నొక్కుతూ.

"అదుగో" అంటూ ఓ మూలకు చూపించాడు. ఎగ్జిబిషన్‌లో ఓ మూల జ్యూయలరీ పరిశీలిస్తూ నిల్చొనుంది ఒకావిడ. ఆమె శాంత కాదనుకుని "ఎక్కడ?" అన్నాను.

"అదే ఆ మూల గ్రీన్ గార్డెన్ శారీ, స్లీవ్‌లెస్" ఒత్తిపలుకుతూ అన్నాడు.

అంతలో ఆతనే గబగబా నాలుగు అడుగులు ముందుకు వేసి "శాంతా" అంటూ పిల్చాడు.

"ఆ! ఒక్కసారి ఇటు రారూ" అంది ఆమె ఏదో నెక్లెస్ పరిశీలిస్తూ.

"అది కాదోయ్ ఒకసారి ఇలా రా" అంటూ తనే మరో మూడడుగులు ముందుకు వేశాడు. నా గురించి చెప్పినట్టున్నాడు, వెంటనే ఆమె చెయ్యెత్తుతూ, "హాయ్, వాట్ ఎ సర్‌ప్రయిజ్", ఎన్నాళ్ళయింది చూసి. ఒక్కడివే వచ్చావా? ఏం సెలక్ట్ చేశావ్? నా మట్టుకయితే నాకు ఒక్క అయిటమ్ కూడా నచ్చలేదనుకో. అంతా షో పుటప్. ఔట్ డేటెడ్ డిజైన్స్. ఒక్కటంటే ఒక్కటి కూడా లేటెస్ట్ డిజైన్ లేదు. ప్చ్! బోర్... జ్యూయలరీ గురించి టకటకా చెప్పేస్తుంది. ఆమెలో మార్పు అర్థం చేసుకోవడానికి అట్టే సమయం పట్టలేదు. అప్రయత్నంగానే ఆమెను ఆపాదమస్తకం పరిశీలించాను. వెంకటగిరి కాటన్ చీరల్లో రూపాయి కాసంత బొట్టుతో మంగళసూత్రం, నల్లపూసల గొలుసు తప్ప ఏ అలంకారం మెడకు అవసరం లేదని చెప్పిన శాంత క్షణకాలం నా కళ్ళముందు కదలాడింది. ఇప్పుడు ఆమెకు, ఈమెకు ఏ మాత్రం పోలిక లేదు. అయితే ఇద్దరు వేరు వేరు కారు. ఆమె ఈమే. కాని వేషం మారింది. భాష తీరు మారింది.

"వదినగారిలో చాలా మార్పు వచ్చింది. మొత్తానికి భయ్యా కోరిక నెరవేరింది. ఆయన అభిరుచికి అనుగుణంగా మిమ్మల్ని మార్చాడన్నమాట" అన్నాను.

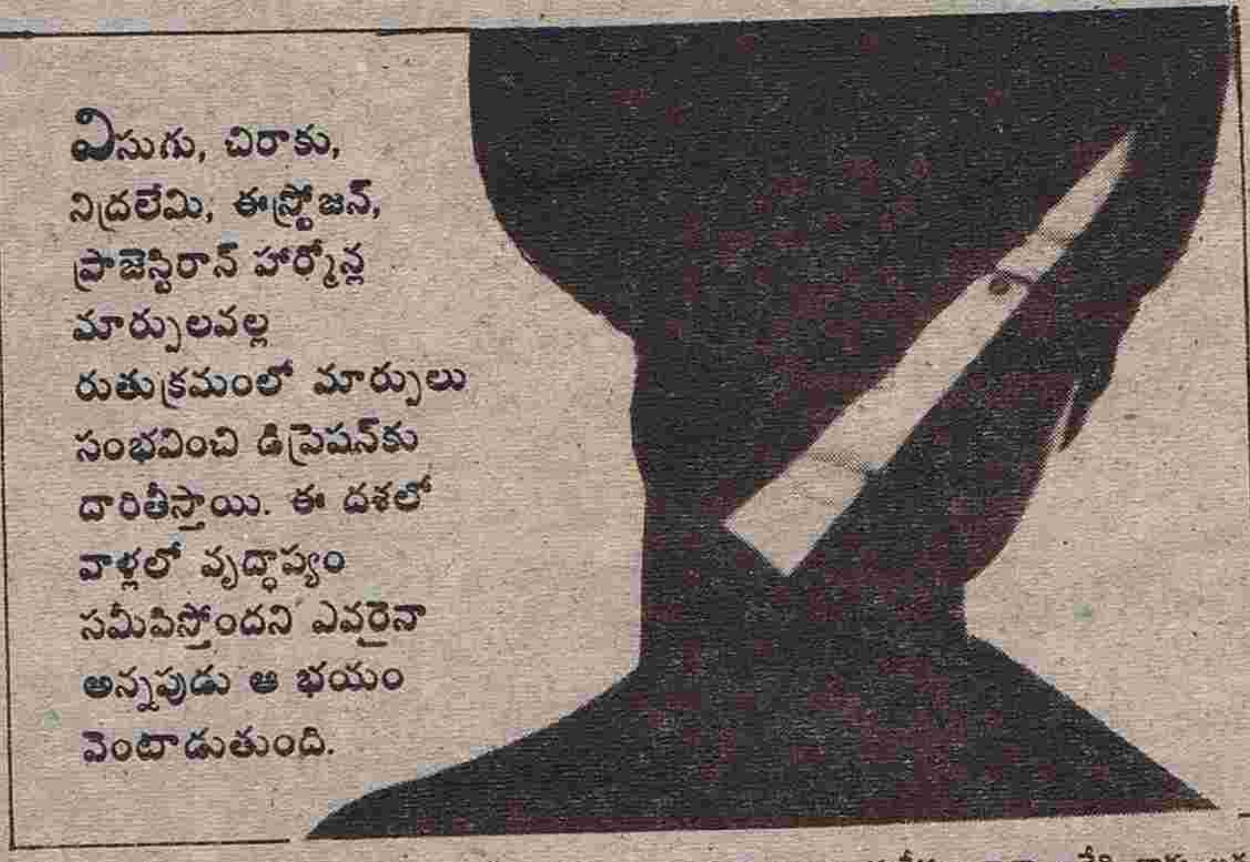

"ఆ ... అబ్బే అదేం లేదు. అదంతా ఆమె ఇష్టమే. నా ప్రమేయం ఏం లేదు. ఆమె జీవితం ఆమె ఇష్టం" అతని మాటల్లో అస్పష్టమైన అసంతృప్తిని గ్రహించాను.

"చూశారా? ఒకప్పుడు నేను ఛాదస్తపు మనిషిలా వుండేదాన్నని మోడ్రన్‌గా కనిపించాలని అనేవారు. అలా ఉండటంలేదని "బామ్మగారూ" అని కూడా పిలిచేవారు. ఇప్పుడు ఆయన కోసం మారితే చూశారా ఎలా అంటున్నారో?" ఫిర్యాదుగా చెప్పింది.

ఆమెలో గమనించిన మరొక మార్పు ఏమిటంటే గతంలో వన్న "రాయ్యా... ఏమయ్యా బొత్తిగా అసలు కనిపించడమే మానేశావ్... తీసుకో బాబు..." ఇలా సంబోధించేంది. ఇప్పుడు ఆ ఆప్యాయత, ఆత్మీయత మర్చిపోయిందో లేక పదేళ్ళ గ్యాప్ తర్వాత చొరవ తీసుకోవటం బావుండదనుకున్నదో, కాదంటే మార్పులో అదీ ఒక భాగమో వెంటనే బోధపడలేదు.

మొత్తానికి ఆమెలో వచ్చిన మార్పు రమణ కోరుకున్న మార్పు కాదని మాత్రం అర్థమైంది. ముగ్గురం మాట్లాడుకుంటూ రెస్టారెంట్‌కి వెళ్ళాం. పాత జ్ఞాపకాల్ని నెమరువేసుకుంటూ చాలాసేపు గడిపిన తర్వాత మరుసటి రోజు ఉదయం వస్తానని కలుస్తానన్నాడు రమణ. ఒక్కడే వస్తానన్నాడంటే కారణం ఊహించాను.

***

"ఖరగ్‌పూర్ వెళ్ళిన కొత్తలో పక్కింటావిడ శాంతను చూసి "మీ అక్కగారా?" అని నన్ను అడిగింది. ఆ మాటకు అప్రతిభురాలైంది శాంత. ఆమె శాంత తీరును చూసి కావాలనే అలా అడిగిందని నేను గ్రహించాను. కాని శాంత కన్విన్స్ కాలేదు. ఆమెతో శాంతకు పరిచయం అయిన తరువాత క్రమేణా మార్పు వచ్చింది. ఇది ఆమె ప్రభావం వలన వచ్చిన మార్పా, మరేదయినానా అనేది నాకు అర్థం కాలేదు. శాంతలో మునుపటి శాంతస్వభావం లేదు. నేను సర్దుకుంటున్నాను. అయితే పిల్లలు కూడా తల్లి ఫ్యాషన్స్‌ని భరించలేకపోతున్నారు.

ఎప్పుడూ కస్సుబుస్సుమనటం, విసుగు, కోపం – ఇదీ ఆమె ధోరణి. అలాగే సర్దుకునిపోతున్నాను. ఆమెలో వచ్చిన ఈ మార్పు వలన ఆమె సంతోషంగా వుండటం లేదు. మేము సంతోషంగా వుండటం లేదు. తిరిగి విశాఖ ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకుంటే ఆమె మళ్ళీ పూర్వంలా తయారవుతుందేమో అని ఆశపడ్డాను. అయితే విశాఖ బదులు హైదరాబాద్ ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది.

స్త్రీ ఆధునికంగా కనిపించటం తప్పని నేనను. ఆమెను సనాతన సంకెళ్ళలో బంధించాలని చూసే ఛాందసవాదిని కాను. అయితే అలా అలంకరించుకోవటంవలన ఆమె ఆనందం, సంతృప్తి పొందగలగాలి. కాని నా ఉద్దేశంలో, ఉద్దేశంలోనే కాక, అబ్జర్వేషన్‌లోనూ ఆమె సంతోషంగా, సంతృప్తిగా వుండలేకపోతోందనిపిస్తోంది. అయినా బలవంతాన తయారవుతున్నట్టు వుంది. ముఖ్యంగా విసుగు, చిరాకు ఎక్కువైపోయాయి. ఏ చిన్న మాట అన్నా చిన్నపిల్లలా ఏడ్చేస్తుంది. అందుకే ఆమెను బాధపెట్టే ఉద్దేశం లేక నేనే సర్దుకుంటూ నెట్టుకొస్తున్నాను.

ఈ మార్పు కాకతాళీయమా? ఒకవేళ ఏదైనా మానసికమా? అని నా అనుమానం. ఈ సమస్యకు మన్నే పరిష్కారం చూపాలి" జరిగిన సంగతులన్నీ పూసగుచ్చినట్టుగా చెప్పి సుదీర్ఘంగా నిట్టూర్పు విడిచాడు రమణ.

ముందుగా శాంతకు గైనిక్, ఎండోక్రైన్ పరీక్షలు చేయించి ఆ తరువాత పరిశీలించడం మంచిదనిపించింది.

***

ఓ రోజు ఉదయాన్నే గుడికి వెళ్ళి బయటకు వస్తూ వుంటే దూరంగా పలకరింపు వినిపించి అటు చూశాను. భయ్యా సతీసమేతంగా గుడికి వెళ్ళి వస్తున్నట్టున్నాడు. గబగబా నేను వున్న వైపే వాళ్ళు వస్తూవుంటే ఆగాను. దూరం నుంచే ఆమెలో మార్పు కనిపెట్టాను. నిండుగా పట్టుచీర కట్టుకుని సాంప్రదాయకంగా తయారైంది. గుడికి వస్తుంది కనుక అలా తయారైంది అనుకోవటానికి వీల్లేదు. ఎందుకంటే ఆమెకు రెగ్యులర్‌గా ట్రీట్‌మెంట్ ఇస్తున్నాను కనుక ఆమెలో మార్పుల్ని జాగ్రత్తగా కనిపెడుతూ వున్నాను. పదేళ్ళ వెనక్కి వెళ్ళిన శాంతలా, సార్థక నామధేయురాలిలా శాంతంగా, చిరునవ్వుతో వచ్చి పలుకరించింది. రమణ నా వైపు తృప్తిగా చూశాడు.

అదే రోజు సాయంత్రం రమణ ఒంటరిగా వచ్చాడు. వస్తూనే స్వీట్ ప్యాకెట్ అందించాడు. ఎంతో ఆనందంగా వున్నాడు. పలకరింపులు పూర్తి అయిన తర్వాత తను ఏదో అడగటానికి ప్రయత్నిస్తూ మొహమాట పడుతున్నాడు. అతను ఏం అడగబోతున్నాడో గ్రహించాను. అందుకే అతని ప్రశ్నకు సూటిగా సమాధానం ఇవ్వకుండా సమాధానం నా మాటల్లోనే లభించే టాపిక్ పెరి మెనోపాజ్ వైపునకు మళ్ళించాను.

చాలామందికి మెనోపాజ్ గురించి తెలుసును కాని, పెరిమెనోపాజ్ గురించి తెలియదు. మెనోపాజ్ అంటే రుతుస్రావం ఆగిపోయే దశ. పెరిమెనోపాజ్ అంటే రుతుస్రావం ఆగిపోయే ముందు దశ. ఈ దశలో కూడా చాలామంది మహిళల్లో శారీరకంగానే గాక మానసికంగా అనేక మార్పులు సంభవిస్తాయి. హార్మోన్లలో వచ్చే మార్పులే ఇందుకు మూలకారణం. మెనోపాజ్ చాలా సహజమైన అంశంగా తీసుకుంటారు కొందరు స్త్రీలు. కొంతమంది అలాకాక మానసికంగా చాలా వ్యథకు లోనవుతారు. మెనోపాజ్ తరువాత తమ జీవితం నిరర్థకమనే భావం చాలామందిలో వుంటుంది. కాగా మెనోపాజ్‌కు ముందు కూడా నాలుగేళ్ళు క్రమేణా హార్మోన్స్‌లో మార్పులు జరుగుతాయి. ఈ దశలో కొంతమందిలో మానసికమైన, శారీరకమైన మార్పులు చోటుచేసుకుంటూ వుంటాయి.

విసుగు, చిర్రాకు, రాత్రిపూట సరిగా నిద్ర పట్టకపోవడం, ఈస్ట్రోజన్, ప్రొజెస్టిరాన్, హార్మోన్ల మార్పులు ఫలితంగా రుతుక్రమంలో మార్పులు, ఏకాగ్రత లోపించటం మొదలైన మార్పులు సంభవించి డిప్రెషన్‌కు దారితీస్తాయి. డిప్రెషన్‌లో వాళ్ళు ఎలా ప్రవర్తిస్తారో చెప్పలేం. ఈ దశలో వాళ్ళలో వృద్ధాప్యం సమీపిస్తోందని ఎవరైనా అన్నప్పుడు ఆ భయం ఎక్కువ అయ్యే అవకాశం వుంటుంది. ముంచుకొస్తున్న వృద్ధాప్యాన్ని దాచుకునే ప్రయత్నంలో నానా అగచాట్లూ పడతారు. అయితే అంతా ఇలా ప్రవర్తిస్తారని కాదు. ఈ విధమైన అబ్‌నార్మాలిటీస్ అన్నీ కాకపోయినా కొన్నైనా చాలామందిలో చూడొచ్చు.

అన్నీ కొంతమందిలో గమనించవచ్చు. పెరి మెనోపాజ్ దశలో హార్మోన్స్ టెస్టులు చేయించుకుని హార్మోన్స్ ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుంటే మంచి ఫలితాలు వుంటాయి.

శాంత కేసు విషయంలో ఆమెకు హార్మోన్స్ ట్రీట్‌మెంట్‌తోపాటు హిప్నోథెరపీ కూడా చేశాను. ఆమెలో మానసికమైన అబ్‌నార్మాలిటీస్ వుండటం వలన హిప్నోథెరపీ అవసరమైంది. ముఖ్యంగా తను ముసలిదాన్ని అయిపోతున్నాననే భయం ఆమెలో ఎక్కువ అయింది. శాంత చాలా తెలివిగల మహిళ. ఆమె అందం పట్ల ఆమెకు గల విశ్వాసం అచంచలం. తనకో ప్రత్యేకమైన ఐడెంటిటీ వుందని ఆమెకు తెలుసు. అందుకే ఎవరు ఎన్ని అన్నా వయసులో వున్నపుడు కాటన్ శారీస్‌నే ఎక్కువగా ధరించేది. ఆ తరువాత ముంచుకొస్తున్న వృద్ధాప్యాన్ని కాటన్ చీరలు మరింత బహిరంగపరుస్తాయనే భావం ఆమెలో ప్రవేశించింది. అందుకు ఖరగ్‌పూర్‌లోని ఆమె స్నేహితురాలు కూడా కొంత కారణం కావచ్చు. అందుకే వయసు దాచుకోవటానికి స్లీవ్‌లెస్ జాకెట్స్, సింథటిక్ శారీస్, మేకప్ వగైరాలు మొదలుపెట్టింది.

శాంత ఆ తరువాత అసలు నిజం గ్రహించింది. ఏ వయసు అందం ఆ వయసుది. వయసును బట్టే వస్త్రధారణ వుంటే అందం ద్విగుణీకృతం అవుతుందనే సత్యాన్ని గ్రహించింది. ఆ తర్వాతే ఆమె ఎంతో ప్రశాంతమైన జీవితం గడపసాగింది.

–డా. వి. నగేష్
(హిప్నటిస్ట్)
208, సెకండ్ ఫ్లోర్, కరన్
సెంటర్, ఎస్.డి. రోడ్,
పార్క్‌లేన్ చౌరస్తా దగ్గర
సికింద్రాబాద్–500 003

ప్రకృతివైద్యం

రసరంజకం రంగుల చికిత్స

ఇంద్రధనస్సులోని ఏడు రంగులను ఉపయోగించే ప్రత్యేకమైన విధానం ఈ 'కలర్‌థెరపి'. వైలెట్, ఇండిగో, నీలం, ఆకుపచ్చ, పసుపుపచ్చ, ఆరంజ్, ఎరుపు అనే ఏడు రంగులను, వాటి మిశ్రమాలను ఉపయోగించి వివిధ వ్యాధులను నయంచేస్తారు.

ప్రతి రంగుకీ ఓ ప్రత్యేక లక్షణం వుంది. ఉదాహరణకు ఎరుపురంగుకు మనసును ఉద్రేకపరిచి శరీరంలో ఉష్ణం జనింపజేసే శక్తి వుంది. ఫలితంగా రక్తప్రసరణ వ్యవస్థలో మార్పులు జరిగి చికిత్స వేగవంతమవుతుంది. కీళ్ళ నెప్పులతో బాధపడేవారికి కీళ్ళ దగ్గర ఎరుపు కిరణాలను ప్రసరింపజేసినట్లయితే అక్కడ ఉష్ణం జనించడం వల్ల నొప్పి తగ్గి రిలీఫ్ కలుగుతుంది. అలాగే ఎరుపురంగును రక్తహీనత, పక్షవాతం, ఆస్మా, బ్రాంకైటిస్, అజీర్ణము మొ. వ్యాధులలో ఉపయోగిస్తారు. పసుపు రంగును అజీర్ణము, మలబద్ధకము, డయాబెటిస్, పక్షవాతం, రుమాటిజమ్, అన్ని చర్మ వ్యాధుల లోనూ, ఆరంజ్ రంగును శ్వాసకోశ సంబంధ వ్యాధులు, మూర్ఛ హైపర్ థైరాయిడిజమ్, రుతస్రావ సంబంధ వ్యాధులు, మూత్రపిండ వ్యాధులు, కేన్సర్‌లలోనూ, ఆకుపచ్చ రంగును ఆస్మా గుండె జబ్బులు, బ్లడ్‌ప్రెషర్, మలేరియా, నాడీ సంబంధ వ్యాధులు, అలాగే నీలం రంగు బట్టతల, పైత్య సంబంధ వ్యాధులు, ప్లేగు, డయేరియా, డీసెంట్రీ, మూర్ఛ, జీర్ణాశయ వ్యాధులు, గనేరియా, మూత్రాశయ వ్యాధులు, తలనొప్పి, సిఫిలిస్, గొంతు వ్యాధులు, టైఫాయిడ్, పచ్చకామెర్లు, హిస్టీరియా, పోలియో, రుతుస్రావ సంబంధ వ్యాధులు, కోరింత దగ్గులను నయం చేయగలిగితే, ఇండిగో రంగు ఆపెండిసైటిస్, మతిభ్రమణము, చెముడు, గొంతు సంబంధ వ్యాధులను, వైలెట్ రంగు మూత్రాశయ వ్యాధులు, సయాటికా, మెదడు, వెన్నుపాము సంబంధ వ్యాధులను విజయవంతంగా నయం చేయగలుగుతాయి.

–వాయుగుండ్ల మధుబాబు

పసిరి మొగ్గ...

(12వ పేజీ తరువాయి)

సంబంధించిన దిగులే కొండచిలువలా చుట్టేసింది. "ఇక్కడ జరిగిన విషయం బయటకు పొక్కిందో, అందర్నీ చంపి నేను చస్తా" మామగారి బెదిరింపుకు ఇంటి సభ్యులు వణికాయి. కొత్తగా చావడానికి ఏం మిగిలిందని, ఒక సామూహికమరణానికి సజీవసమాధుల్లా ఇంట్లో అందరూ ఎవరిమానాన వాళ్ళు బతకడం ప్రారంభించారు. అచ్యుత వెంకటేశ్వర్లుకి కొడుకునివ్వాలన్న బాధ్యత నుంచి అతనికి తమ్ముణ్ణిచ్చే బాధ్యతను మోస్తోంది. అచ్యుత నెల తప్పింది.

x x x x x

విషం తినడానికి అలవాటుపడ్డట్టు రమ ఇంటి పనుల్లో లీనమైంది. కేవలం పిరికితనంవల్లనే కాపాడబడే పరువుకోసం అందరూ జీవచ్ఛవాల్లా బతుకుతున్నారు. అచ్యుత ముఖంలో కాంతి లేకపోయినా కడుపులో బిడ్డ వున్నాడు. అందుకే ఆమెను మానవత్వంతో వీలైనంత జాగ్రత్తగా చూసుకుంటున్నారు. రమ వంటపని పూర్తిచేసి, పెరటిగుమ్మం గొళ్ళెం పెట్టడానికి వెళ్ళింది. గొడ్లచావిట్లో ఏదో అలికిడి, గడ్డిమోపు వెనక రెండు మానవాకారాలు, నాగుపాముల్లా పెనవేసుకుని ... రమ అగ్నిజీచికలా మారిపోయింది. ఇంత జరిగినా భర్తలో మార్పు రానందుకు ఆమెను కసి, క్రోధం, అసహ్యం ఒకదానివెంటొకటి చుట్టుముట్టాయి. ముండమోస్తేగానీ వదలదీపీడ అనుకుంటూ కత్తిపీట తీసుకుని నడినడిగా గడ్డివాము దగ్గరికి వెళ్ళింది. ఆమె వస్తున్న అలికిడికాగానే ఆ మానవాకారాలు కంగారుగా చీకట్లోంచి వెలుగులోకి వచ్చాయి. రమ చేతిలోని కత్తిపీట జారిపోయింది. ఒక్కసారి రక్తప్రవాహం ఆగిపోయినట్టు, శరీరమంతా గడ్డకట్టుకుపోతున్నట్టు అనిపించింది. ఎదురుగా పాలేరు రోశిగాడు, రాజేశ్వరి. చెదరిన చీరను సవరించుకుంది రాజేశ్వరి. "ఏం నాదినా వరికెయ్యాలనే వచ్చావా? ఒకళ్ళకిద్దరు ఆడవాళ్ళ బతుకుల్ని నాశనం చేసింది చాలక, వీధికొక ముండని పెట్టుకొని కులుకుతున్న నీ భర్త ... ముందు ఆ కొజ్జాగాణ్ణి నరుకు ... కొడుకు కొజ్జా అనే విషయాన్ని దాచిపెట్టడానికి కోడల్నే కడుపుచేసిన నీ మావని నరుకు ... తరువాత నన్ను నరుకుదువు ..." ఏమీ జరగనట్టు నింపాదిగా ఇంట్లోకి వెళుతున్న రాజేశ్వరిని చూస్తూ సర్వం మరచిపోయింది రమ. నెత్తుటి మరక అంటకుండానే రాజేశ్వరి ఇన్నాళ్ళకి పుష్పవతి అయినట్టనిపించిందామెకి.

వచ్చేవారం కథ
పురుగు
– కొండేపూడి నిర్మల